

TOTS ELS MORTS SÓN UN DE SOL

27 requiem in tempore belli

Oriol Pérez i Treviño

dinsic.com

TOTS ELS MORTS SÓN UN DE SOL

Primera edició: setembre 2024

© Oriol Pérez i Treviño

© DINSIC Publicacions Musicals, S.L.

dinsic@dinsic.com - www.dinsic.com

Fotografia de la coberta: Tommy Ingberg

Imprès a: Estugraf Impresores, S.L.

Dipòsit legal: B 18284-2024

ISBN: 978-84-16623-91-4

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la reprografia i el tractament informàtic, i també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

Distribueix: DINSIC Distribucions Musicals, S.L.

email: dinsic@dinsic.com

www.dinsic.com

dinsic.com

El Recopilador

En el mirall he vist
una transformació
estesa en colors i contorns
per on discorria l'enigma
de qui soc jo.

Sense respostes.
Sense preguntes.
Sense ombres, sense procedència
del raig de llum.
El temps s'estiragonya
estrafet en verdoses filagarses
degotants d'una música
de negres harmonies.

De sobte tots els morts són un de sol

Miquel de Palol★

★ Del poemari *Dies Claríssims de Síria* (2023)

ÍNDIX

Pròleg de Jaume Radigales	11
Introducció.....	13
Llegenda i autobiografia en el Rèquiem de Mozart (Rèquiem de Mozart)	33
Un Rèquiem coral per al «Mozart italià» (Rèquiem de Rossini)	41
Componem perquè escoltem música (Rèquiem de Michael Haydn).....	46
Ce n'est pas mal (Rèquiem d'Anton Rejcha)	49
El Rèquiem d'un no-creient (Grande Messe des Morts d'Hector Berlioz)	52
Un nou estil musical (Els Rèquiems de Hasse)	56
La millor obra de Händel (Anthem funerari per a la Reina Caroline, HWV 264)	59
Una música per al llibre de Job (Officium Defunctorum de Cristóbal de Morales)	62
L'enigma del Rèquiem d'Antonio Lotti	63
El Rèquiem d'un gran mestre (Rèquiem de Francesco Durante)	68
Un Rèquiem més que enigmàtic (Rèquiem de Joseph Leopold Eybler)	70
Von Suppé, un Homo saliens (Rèquiem de von Suppé)	73
El Rèquiem de J.P.E. Martini o l'espelma que va davant il·lumina per dues	76

Rèquiem per a un humanista (Rèquiem d'Antonin Dvorák)	79
El Rèquiem d'un contrapuntista amateur (Rèquiem de Benedetto Marcello)	82
El Rèquiem més estimat d'un home bo (Rèquiem de Domenico Cimarosa)	85
Un Rèquiem rara avis (Rèquiem de Bernat Vivancos)	88
Un Rèquiem per a Mozart (Rèquiem d'Antonio Rosetti)	90
El Rèquiem in memoriam Josquin des Prez (Rèquiem de Jean Richafort)	93
El Rèquiem per a una època (Rèquiem d'Antonio Salieri)	95
Un nou Brahms (Musikalische Exequien de Schütz i Ein deutsches Requiem de Brahms)	99
El Rèquiem de Le Grand Siècle (Rèquiem d'A. Campra)	104
Una veritable obra mestra (Rèquiem de Ligeti)	106
La vida és bella (<i>War Requiem</i> de Britten)	108
La vida té futur (Rèquiem de Heinrich von Herzogenberg)	111
El Rèquiem de la condició humana (Rèquiem de Schumann)	113
Tots els morts són un de sol (el Rèquiem de Vyacheslav Artyomov)	117

PRÒLEG

L'existència és fotuda, perquè naixem sense que ens demanin permís i, per altra banda, el veritable aprenentatge del viure és fer-ho assumint que tard o d'hora morirem. Néixer, doncs, és una certesa absoluta. I vivim amb tan sols una altra i única certesa, la de morir sense saber-ne ni el dia ni l'hora, llevat que provoquem nosaltres mateixos el cataclisme, en forma de suïcidi programat i amb un calendari establert.

Tot plegat, ens aboca irremissiblement a la cita hamletiana sobre la mort, “aquell país desconegut del qual cap viatger no torna” i que forma part del cèlebre “To be or not to be”. Hamlet, que és un home culte, opta pel teatre com a via de recerca del coneixement per verificar l'assassinat del seu pare. És a dir, utilitza el gest harmonitzat amb la paraula, però no pas la música. Qui sap si pel fet de saber (o d'intuir) que el musical és el llenguatge més abstracte i ambigu de tots. I que, format per silencis i sons –cosa que donarà pas al ritme, l'element essencial i primigeni de la música– és el que més es troba a la vora de la mort que, si és alguna cosa, és silenci total. Potser és això el que fa que la música sigui el llenguatge artístic més proper a la mort.

Certament, la música és abstracta, però és consol, fins i tot quan expressa –o s'hi apropa– el que és més terrible, abjecte o sinistre. Ja no diguem quan subratlla